

Jezus volgen

Voorganger: Ds. Heleen Weimar

Lezingen:

1^e schriftlezing: 1 Koningen 19, 19-21, Uit De profeet in de vis, p. 206

2^e schriftlezing: Lukas 9, 51-62

Gemeente van Jezus Christus,

Als we het hebben over een reis, of een weg, of een route, dan kunnen we daar verschillende dingen mee bedoelen:

- Het kan gaan om een geografische route, die je op een plattegrond of op google maps kunt aanwijzen;
- het kan gaan om een leergang, een methode of weg die gevolgd wordt bij de behandeling van leerstof; lessen die je volgt.
- het kan ook gaan over je leven, de gang door het bestaan, jouw reis door de tijd.

Nu jullie de basisschool verlaten, Lars, Nico, Zarah en Sjoerd, slaan jullie dus op drie manieren een nieuwe weg in: De route die je naar school gaat fietsen wordt anders, langer, een beetje gevaarlijker ook misschien. Je gaat nieuwe vakken krijgen, andere dingen leren, op andere manieren ook. Sommigen van jullie hebben daar erg veel zin in. En in de derde plaats gaat er veel veranderen in je leven: jullie nemen afscheid van je kindertijd, je gaat je ouders wat meer loslaten, je gaat onderzoeken wat je zelf wilt in je leven en zo maak je een begin met volwassen worden.

Wanneer Jezus zegt: 'Volg mij!' dan gaat het ook om alle drie de betekenissen van een weg afleggen. Jezus vraagt aan mensen die hij ontmoet, om met hem mee te gaan naar Jeruzalem. Want dat is de plek waar ooit alle volken naartoe zullen trekken om de vrede te leren. Daar zal Gods koninkrijk van gerechtigheid beginnen. Het zal een heel moeilijke tocht worden daarheen. Maar we lazen, dat Jezus vastberaden op weg ging. Die geografische route kunnen wij niet samen met Jezus afleggen. Maar er zijn andere reizen, die we kunnen maken, die er wel op lijken. Een pelgrimstocht bijvoorbeeld. Of een stiltewandeling. Of de reis naar de Dominicaanse republiek, die jongeren van onze kerk volgend jaar gaan maken. Dat is een reis met een bepaald doel: sanitaire voorzieningen aanleggen in de sloppenwijk Santa Rosa. Maar naast het doel gaat het ook om het onderweg zijn, even met onzekerheid, afstand nemen van wat gewoon is, de nieuwe indrukken, de ontmoetingen tijdens de reis. Als Jezus zegt: 'Volg mij!', wijst hij niet alleen een geografische route, hij vraagt ook, of wij zij leerlingen willen worden, of wij zijn leerroute, zijn cursus

'geloven' willen volgen. Of we willen luisteren naar zijn levenslessen en of we de leefregels die hij aanhaalt, ter harte willen nemen. In die zin is Jezus een meester, leermeester, docent.

Jezus achterna gaan bepaalt ook je levensreis. Het heeft gevolgen voor hoe je je leven inricht, wat je hoopt, waar je naar verlangt, wat je gaat zien als je bestemming. Het geeft richting aan de reis van je leven.

Als je naar de middelbare school gaat, krijg je veel meer docenten dan die ene juf of meester, of dat ene duo in groep acht. Je krijgt docenten voor ieder vak. Dat zullen heel verschillende personen zijn, de één met meer humor dan de ander, de ander duidelijker of strenger dan de één, of enthousiaster of meer betrokken, of afstandelijker juist.

Jezus vind ik in het stuk dat we lazen, niet zo'n vriendelijke docent. Streng. Heel erg uitgesproken. En behoorlijk veeleisend.

We lazen over drie mensen die Jezus wilden volgen. Tegen de eerste zegt Jezus iets heel ontmoedigends: 'De vossen hebben holen en de vogels hebben nesten. Maar de Mensenzoon - en ieder die hem volgt - heeft geen plek om tot rust te komen.'

De tweede vraagt aan Jezus: 'Mag ik, voordat ik met u mee ga, teruggaan om mijn vader te begraven?' Het antwoord van Jezus is erg choquerend: 'Laat de doden hun doden begraven, maar ga jij op weg om het koninkrijk van God te verkondigen.' De laatste eer bewijzen aan je ouders, dat is toch bijna het belangrijkste wat iemand kan doen. Niet alleen bij ons, ook in de bijbel. De begrafenis van Izaäk bijvoorbeeld bracht zijn zonen Jacob en Ezau weer bij elkaar, net zoals gebeurde toen Jozef en zijn broers hun vader Jacob begroeven.

Maar bovendien - dat vind ik ook hevig - noemt Jezus iemand die niet in beweging komt, die niet op weg gaat, eigenlijk een levende dode. 'Laat de doden hun doden begraven.'

De derde die Jezus wil volgen, vraagt: 'Mag ik misschien eerst afscheid nemen van mijn huisgenoten?'

Dat had Elisa ook gevraagd, toen de profeet Elia hem zijn profetenmantel om de schouders wierp. Hij was aan het ploegen achter een span ossen. Kaarsrechte voren probeerde hij te trekken door de aarde. En toen opeens die mantel om hem heen. 'Laat me eerst afscheid mogen nemen van mijn vader en moeder, dan

zal ik u volgen.'

Jezus moet ook denken aan dit verhaal en aan wat Elisa aan het doen was. Jezus antwoordt de derde volgeling: 'Als je aan het ploegen bent en je kijkt steeds achterom, kun je geen rechte voren trekken. Als je mij wilt volgen en je kijkt steeds achterom, zul je het koninkrijk van God niet bereiken.'

Waarom is Jezus zo streng, zo uitgesproken, choquerend zelfs?

Allereerst hoort het bij zijn lesmethode, denk ik. Als je ergens van schrikt, of in verwarring raakt, als je voor een moeilijke keus wordt gesteld, dan ga je harder nadenken - het goede antwoord is immers niet zomaar voorhanden. Iets wat je van je stuk brengt of waarvan je in de war raakt, onthoud je ook beter, dat blijft je beter bij. Maar er is nog iets anders, denk ik. De eerste en de derde volgeling bieden zichzelf aan: 'Ik zal u volgen,' zeggen ze tegen Jezus. Ze krijgen een wat algemeen en ontmoedigend antwoord. De tweede volgeling (diegene van wie zijn vader was gestorven) wordt door Jezus gevraagd: 'Volg mij!' Die tweede krijgt het meest persoonlijke en stimulerende antwoord: 'Jij, ga jij op weg in de richting van Gods koninkrijk!'

Het lijkt erop, dat Jezus hen duidelijk wil maken, dat in zijn spoor gaan echt niet gemakkelijk is. Dat er veel onzeker is. Dat je voor moeilijke keuzes komt te staan. Dat je het eigenlijk alleen vol kunt houden, wanneer je door iemand geroepen wordt. Als je het alleen een mooi idee vind, dan haak je een keer af. Maar als iemand jou roept - je kunt het gevoel hebben dat God

dat is, of Jezus, of het is iemand uit je omgeving die jouw hulp of jouw inzet vraagt - als iemand jou roept om de weg van Jezus te gaan, en je vind dat je antwoord moet geven, je voelt je verantwoordelijk, dan is juist dat geroepen worden stimulerend om door te gaan. Het is belangrijk, dat je je geroepen voelt, door iemand.

We weten niet hoe het verder ging met die tweede volgeling, die door Jezus werd geroepen. Ik houd het erop, dat hij wel bij de begrafenis van zijn vader was, diezelfde dag. En dat hij daarna op een holletje achter Jezus aan kwam rennen. En ik denk, dat Jezus dat een goede keuze vond.

Lieve overstappers,
Jullie hebben veel verhalen gehoord in de kindernevendienst. Jij ook van je meester, Sjoerd, die zo goed vertellen kon. Ik hoop dat jullie nu veel nieuws zullen leren, bij de catechese, in de tienerdienst en andere jeugdactiviteiten. Nieuws over de weg van Jezus, over de leefregels van God, over hoe de wereld in elkaar zit en over je eigen leven.
Andersom hoop ik dat wij, volwassenen, weer van jullie blijven leren. Het enthousiasme, waarmee jullie de sprong gaan wagen, jullie leergierigheid, de vastberadenheid waarmee jullie vooruitzien en niet achterom blijven kijken - daar kunnen wij een voorbeeld aan nemen, als wij proberen te gaan in het spoor van Jezus.

Amen